

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2018

Květen 2018

Láska je umění

Láska je cit, je to vztah, slovo, smích, bolest... Láska je tu s námi. Když si toto slovo zadáme do internetového vyhledávače, vyhrnou se na nás tisíce stránek s romantickými obrázky či citáty a radami, jak zlepšit svůj intimní život

To, co bylo před několika lety nemyslitelné, přímo tabu, je nyní zcela "normální". V časopisech, knihách, na internetu, v televizi, v rozhovorech na ulici – všude tam se láska prezentuje jako samozřejmý vztah dvou lidí, kteří si vzájemnou sympatii okamžitě dokazují v peřinách. A po čase, kdy to neklape, dají si jednoduše sbohem.

Příliš staromódně

Ještě v dobách mládí našich mám a otců se soužití "nadvoko" odsuzovalo a pokud se přeče jen někdo takto rozhodl žít, určitě se tím nechlubil v práci ani na grilování u přátel. Dnes zaznívá názor, že vztah je třeba si nejprve vyzkoušet a bydlení pod jednou střechou řádně otestovat. I když tento hlas nemusí být většinový, rozhodně je nejsilnější, a tak působí dojmem obecnosti. V kultuře, která vychvaluje moderátory "vzorně" vychovávající děti se svým potřetí rozvedeným partnerem, či s napětím sleduje, jak se vyvine sedmnáctý vztah slavného herce, se není co divit, že mladí lidé považují manželství za přežitek. Častým argumentem jsou

i statistiky. Podle nich momentálně na sto sňatků připadá asi pětadvacet rozvodů. A kdo by se chtěl dobrovolně svázat před okolím i státem s jinou osobou, když je taková vysoká pravděpodobnost, že to nevyjde a namísto jednoduchého sbalení a odstěhování se bude třeba absolvovat nekonečné opletačky u soudu? Manželství je dnes pro mnohé lidi prostě příliš velké břemeno a strašák.

...a největší je láska

Stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Ale i kdyby celý svět říkal, že láska mezi mužem a ženou na celý život je utopie a jejich soužití po jistém čase nesnesitelným utrpením, zachovejme si své přesvědčení, že to tak není, nebo nemusí být. Většinu lidských citových potřeb lze charakterizovat jako hlad po lásce. Ta je nejčastěji důvodem na vztah i příčinou jeho krachu. Od nepaměti platí zásada, že ten, kdo chce dosáhnout své naplnění, musí najít skutečnou lásku. A pro její objevení třeba splnit několik podmínek. První je růst v duchovním životě. I Písmo potvrzuje, že to není jednoduché: "Neboť tělo si žádá, co je

proti duchu, a duch, co je proti tělu. Navzájem si odporují, abyste nedělali to, co chcete "(Gal 5,17). Druhou podmínkou je rovnost pohlaví, které spočívá v uvědomění si, že ženská citová duše je jiná než mužská rozumová.

Objevení předností opačného pohlaví je základním stavebním kamenem lásky. Na tuto podmínku navazuje třetí a tou je pokora, tedy připuštění vlastní nedokonalosti. Snaha zlepšit sebe sama z lásky je největším darem druhému, protože stojí hodně námahy. Čtvrtou podmínkou vzniku pravé lásky je úplná otevřenost – kdo jí není schopen, nedokáže lásku naplno dávat ani není hoden ji přijímat. Další podmínkou uskutečnění pravé lásky je odstranění majetkových, společenských a rodinných překážek ze vztahu – ti, kteří se z takových důvodů snaží zabránit pravé lásce, nekonají správně. A poslední, samozřejmou podmínkou, je modlitba a příprava na lásku – kdo tluče, tomu přece otevrou.

Co chtějí oni a co ony

Muži a ženy mají od přirozenosti rozdílné citové potřeby, ale často si neuvědomují vzájemné rozdíly. A tak muži dávají do vztahu to, co chtějí muži, a ženy zase to, co očekávají ony. Výsledkem bývá oboustranná nespokojenost. Dámy například považují za projev lásky, když se svých milých vyzptávají, jak se přes den měli a co dělali. Takové chování chlapi často považují za vyzvídání a snahu žen kontrolovat a řídit je. Negativním mužským reakcím na dobromyslné otázky ženy nerozumějí, protože je by takový zájem velmi potěšil. A naopak: pokud jsou ženy z něčeho nešťastné, chlapi je podporují trivializováním jejich problémů, což však v ženách vyvolává pocit, že je jejich partneři nemají dost rádi.

Když se muži zajímají o pocity žen, ony nabydou přesvědčení, že je milují a starají se o ně. Ženy vědí, že je jejich partneři chápou, pokud je pozorně vyslechnou a se zájmem reagují. Vyžadují také úctu, oddanost, pocit opory, uznání a nekonečněkrát opakovaná slova ujištění.

Muži zase ze všeho nejvíc potřebují vnímat ze strany žen důvěru, že dělají to nejlepší, co je v jejich silách. Chtějí cítit přijetí, ne snahu žen ustavičně je měnit a vylepšovat. Za největší zadostiučinění za své úsilí považují, pokud je něžnější pohlaví náležitě ocení, vyjádří jim obdiv i souhlas a povzbudí je do dalších činů.

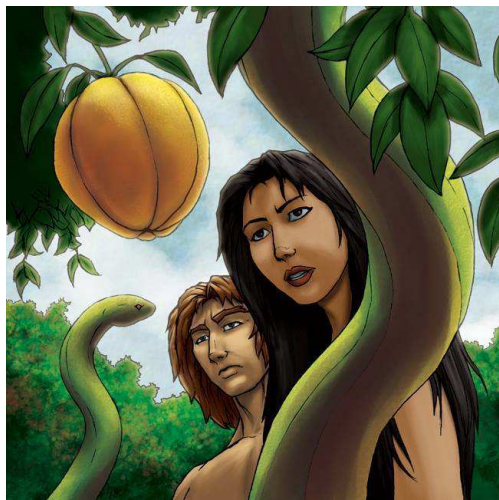
Není to jen tak

Vztah muže a ženy je odrazem vztahu Krista a Církve. Je to obraz lásky Boha k člověku, která by měla být vzorem lásky lidí mezi sebou: muže k ženě a ženy k muži. Přijmout svátost manželství znamená vlastně mít účast na Boží lásce k člověku – pohled na milující se manžele je svědectvím o Boží lásce k nám.

(podle KN)

Virus pokušení přemůžeme pouze očištěním se v pravdě

Představme si trochu fabulovanou, parafrázovanou situaci, popsanou ve třetí kapitole stromem života a stromem poznání dobra v knize Genesis: Kdesi mezi

stromy se k našim známým Adamovi a Evě připele a vplíží do jejich pozornosti reklamní agent had. Adam si ho příliš nevšímá, ale had spustí líbezným, příjemným, maximálně na Boha se povyšujícím hlasem: "Ještě se vám to tu v ráji neomrzelo? Všechno je tu krásné, dokonalé, harmonické, samozřejmě až na ty zákazy a příkazy, Bůh vám jednoduše nedopřeje. Ale já mám pro vás fantastickou a neodolatel-nou nabídku, jaká se neodmítá, to si jen užijete "fun" - zábavu. Jen si klidně, nyní a hned nabídněte z to-

hoto úžasného, vábívého stromu poznání dobra a zla, a hned poznáte dosud nepoznané, nevidané, neslýchané dobrodružství, neboť Bůh vám dosud brání, abyste ho poznali." Kdyby se Eva zastavila, zarazila a třeba jen na délku drobného nádechu a výdechu zamyslela, jistě by si vzpomněla na laskavou péči Boha, který je v ráji každodenně doprovázel, a řekla by hadovi: "Milý agente, tvá nabídka je zajímavá, lákavá, i se velmi snažíš, aby se tvůj hlas co nejvíce podobal Božímu, ale my raději počkáme na našeho věrného dobrodince a Přítel - Boha. Jemu předestřeme tvůj návrh a podle jeho rady se pak rozhodneme." V tom okamžiku by had zmizel tak, jak se tam objevil - a byli bychom možná dodnes v ráji...

Pokušení naše každodenní

Počínaje od ráje nás pokušení provází každodenně životem. Je pro nás nesmírně důležité neztratit ze zřetele cíl a smysl života a nedat se pokušením vyrušit. Ano, stačí si pokušení přejmenovat - je to zkouška. A je to celé zdánlivě zvláštní, protože soudcem je Bůh a zkušební komisi tvoří pokušitel, satan, zlý duch,

s popsanou kvalitou, že je lhář a vrah od počátku: "Vaším otcem je ďábel a vy chcete plnit touhy svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze sebe, protože je lhář a otec lži" (Jan 8, 44). Pro ilustraci stačí číst v knize Job 1, 6-12 a 2, 1-7. Ale z každé zkoušky lze vyjít dvojím způsobem: lze pozitivně projít, složit zkoušku a pokračovat zdárně životem; ale lze ji také nesložit, propadnout a pak většinou z Božího milosrdenství ještě s nadějí a námahou opakovaně složit a projít. Ve zkoušce však nikdy nejsme opuštěni a ponecháni sami na sebe a jen na vlastní síly. Ježíš prošel vítězně pokušením a zanechal nám i svého Ducha, Parakleta, Přimluvce, abychom s ním a jeho jménem vítězili nad pokušením i my.

Co prošlo myslí svatého Ignáce

Mnozí duchovní mistři a světci učí, jak se stavět proti pokušením a pokušiteli. Neznámějším učitelem rozlišování duchů, který k tomuto tématu nahromadil desítky skvělých praktických pravidel, je svatý Ignác z Loyoly. Během svého obrácení v Loyole pochopil, že mezi myšlenkami, které mu prošly myslí, jedny přicházely od Boha, druhé od zlého ducha. V Duchovních cvičeních se často zmiňují démoni, a to v jednotném i množném čísle. Označování jsou někdy jako lucifer, ale nejčastěji špatný anděl, zlý duch, nepřítel lidské přirozenosti. V každém případě, tak jako v Písmu, se nepřítel projeví vždy až poté, co se už jednou uskutečnilo Boží stvořitelské a vykupitelské dílo. Z toho vyplývají dva důsledky: 1. Satan, ďábel, zlý duch, pokušitel nikdy není soupeřem Boha jako v nejistém boji dvou protivníků. Je pouze stvořením, nic nevytvořil, může se pouze pokusit rozložit to, co již bylo stvořeno. Není to rival, ale rebelant. Bůh je vždy větší a silnější než on. 2. Přichází až "po". Proto pouze ten, kdo začal mít zkušenost Boha, bude mít zkušenost démona. A možná naše doba je proto tak citlivá na přítomnost zla ve světě, neboť silně zakoušíme i přítomnost Boha.

Tajné shovívavosti a souhlasy

Otázkou zůstává, proč pokušení nad námi tak často vítězí. Protože nepřítel v nás nachází tajné shovívavosti a souhlasy. Dají se shrnout do toho, co Písmo nazývá tělem. Ne tělo, které má být podle zaslíbení oslavené, ale vše, co je v duši a v těle podřízené těžkopádnosti a zkaženosti. "Proč máte zálibu v marnosti a vyhledáváte lži?" (Ž 4, 3). Vždyť koho se nezmocnil zvláštní druh závratí nejen při útocích hrubých pokušení; ale i když únava či nemoc signalizují tělesnou vyčerpanost; když pocit neúspěchu nutí svésit ramena; když vzpomínka na nějakou chybu vede k pohrdání sebou samým; když nás ochromuje strach z budoucnosti?! Nepřítel se vkrádá do naší temné oblasti, přičemž rozsévá špatný vítr, který nás oslabuje, bere nám odvahu, dělá nás smutnými a uzavírá do znechucení a odporu. Někdy jsou našeptávání zlého ducha ještě subtilnější. Například, když nás navádí číst Písmo v opačném smyslu: zatímco Boží slovo je vždy slovem spásy – i tehdy, když nás zraní;

nepřítel nás nutí slyšet slovo odsouzení, které nás uzavírá do ďábelského cyklu falešného sebeobviňování. Nebo když podráždí pocity marnivé velkorysosti, která je inspirována spíše domýšlivostí než pokorným posloucháním

Slova – a následuje úder hromu nebo vzplanutí slámy jako u Petra a Tomáše v hodině umučení Pána Ježíše: "I život položím za tebe" (Jan 13, 37); "Pojďme i my a ať zemřeme s ním" (Jan 11, 16). Nepřítel rozněcuje, rozhání, přivádí do vytržení moje já, aby ho pak nechal padnout z ještě větší výšky až na dno zbabělosti a zrady. Hlavním cílem "pravidel rozlišování", které předkládá svatý Ignác v Duchovních cvičeních, je pomoci nám zorientovat se v taktice zlého ducha, abychom tak byli připraveni na duchovní zápas (srov. Gal 5, 16-24): "Říkám však: žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží po něčem jiném než duch, a duch zase po něčem jiném než tělo. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže nikdy neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést stránkou duchovní, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Jsou to: necudnost, nečistota, chlípnost, modloslužebnictví, čarodějství, nenávisť, svár, žárlení, hněv, ctižádost, nesvornost,

stranictví, závist, vražda, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovýmto věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi." Každá myšlenka, která vede k tomu, aby nás odklonila od touhy nasměrované k chvále Boha a službě Bohu a pomoci bližním, přichází od zlého ducha. Vše, co ve vývoji našich citů ukazuje, že začínáme vstupovat do oblasti neklidu a smutku; vše, co nás obírá o radost a klid, které jsme zakoušeli předtím; vše, co znásilňuje lidské srdce – je znamením, že na tom pracuje nepřítel. Aby člověk odhalil a zmařil nástrahy zlého ducha, potřebuje – kromě pravidelné modlitby a zpytování svědomí – často i pomoc zkušené osoby, protože když zápasí s "knížetem temnot", nevidí jasně sám do sebe. Tehdy je třeba prolomit zeď utajování a otevřít se, přiznat si přítomnost vnitřních hnutí, vyznat je, aby se zjevilo světlo Pravdy, které osvobozuje. Když se otevře prostor pro toto světlo, zbývá už jen obrátit se na Pánova Ducha, který nás nikdy nezklame.

Dobré rady papeže Františka

Papež František nás ve své homilii ze dne 12. října 2013 varuje, abychom nebyli naivní: "Pán nám dává některá kritéria, podle kterých můžeme přítomnost zla

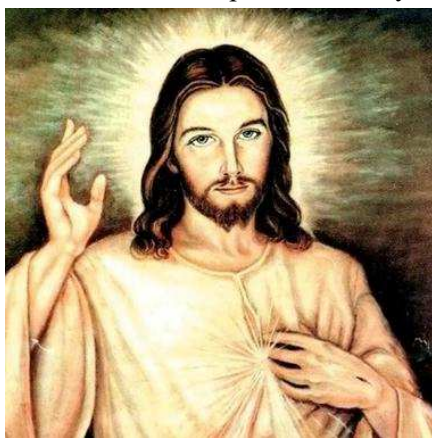
rozpoznávat a kráčet tak křesťanskou cestou navzdory pokušením. Jedním z kritérií je, abychom se k Ježíšovu vítězství nad zlem nestavěli nedbale, polovičatě. Pán říká: buď jsi se mnou, nebo si proti mně; Ježíš přišel, aby ďábla zničil a osvobodil nás z jeho otroctví. Nejde o žádné zveličování, ale o skutečný zápas,

kde je ve hře spása; věčná spása nás všech. Pak je tu i kritérium ostražitosti. Musíme se mít vždy na pozoru před klamem, před sváděním ze strany zlého ducha. Můžeme si položit následující otázku: Dávám na sebe pozor, na své srdce, na své pocity a myšlenky? Hlídám si poklad milosti? Hlídám si přítomnost Ducha ve mně? Nebo se o to nestarám, jistý si tím, že vše půjde

hladce? - Ale pokud si to nehlídáš, přijde ten, který je silnější než ty. Buďme ostražití! Jsou zde tedy tři kritéria. První kritériem je nezamlžovat si pravdu, že Ježíš bojuje proti d'áblu. Druhým kritériem je, že kdo není s Ježíšem, je proti Ježíši. Neexistuje postoj někde mezi tím. Třetí kritériem je bdělost nad svým srdcem, protože d'ábel je vychytralý. Nikdy ho neodeženeme navždy. Stane se tak pouze v poslední den. Proto se nás snaží uspat, otupit, přivádět do roztržitostí, ve kterých snadno ztrácíme orientaci a směr našeho života."

Pozor na logiku hada

K problematice pokušení se papež František vrátil i v Poselství ke Světovému dni sdělovacích prostředků na letošní rok. Svátý otec položil otázku: "Jak můžeme rozpoznat falešné zprávy? První falešnou zprávu v dějinách lidstva, která měla pro něj ten nejtragičtější dosah, nacházíme již v úvodu Písma svatého." Papež František v poselství poukazuje na dynamiku lži podsunuté d'áblem při prvotním hříchu Adama a Evy: "Prevence a identifikace mechanismů dezinformace vyžadují i hluboké a pozorné rozlišování. Je třeba demaskovat tu logiku, kterou bychom mohli nazvat, logikou hada, schopného být všude v přestrojení a kousnout. Jde o strategii využívanou, lstivým hadem, o kterém mluví Genesis. Tento lstivý had se při počátcích lidstva stal tvůrcem první falešné zprávy – fake news (srov. Gn 3, 1-15), která vedla k tragickým následkům hříchu, konkretizující se pak v první bratrovraždě (srov. Gn 4) a v dalších nesčetných formách zla proti Bohu, bližnímu, společnosti a stvoření. Strategii tohoto chytrého ‚otce lži‘ (srov. Jan 8, 44) je právě napodobení, plazivé a nebezpečné svádění, které si dělá cestu do srdce člověka za pomoci falešných a vábivých argumentů. Tato biblická epizoda tedy zjevuje podstatnou skutečnost týkající se naší problematiky: žádná dezinformace není neškodná; naopak, důvěrování tomu, co je falešné, má zhoubné následky. I na pohled mírné zkreslení pravdy může mít nebezpečné následky."

Jak se tedy bránit pokušení?

Nejradikálnějším protilečkem na virus pokušení a falešnosti je dát se očistit pravdou. V křesťanské vizi je pravda to,

o co se lze opřít, abychom nepadli. V tomto vztahovém smyslu tím jediným, skutečně věrohodným a důvěryhodným, na co se můžeme spolehnout, čili "pravdivým", je živý Bůh. Hle, Ježíšovo ujištění: "Já jsem pravda" (Jan 14, 6). Člověk tedy odhaluje a znovu objevuje pravdu, když ji zakouší na sobě samém, jako věrnost a důvěryhodnost toho, kdo ho miluje. Jedině toto osvobozuje člověka: "Pravda vás vysvobodí" (Jan 8, 32).

(podle KN)

Modlitba z kuchyně

Pane,
Modlím se k tobě ze své kuchyně,
protože nemohu být světicí
v tichých zdech kláštera,
nebo uprostřed africké pouště
nebo v hlubokých meditacích
jako horlivá novicka.

Pomoz mi být svatá, když vařím jídlo
a myju nádobí.
Potřebuji ruce Marty,
ale především srdce Marie,
Když čistím zablácené boty, vidím tvé sandály.
Vidím té vcházet do Martina domu,
když drhnu podlahu.

Pane, přijmi tuto mou meditaci,
protože nic lepšího nedokážu.
Prohřej mou kuchyň svou láskou
a prosvětli ji svým pokojem,
který mi přináší vnitřní klid
a dává mi pocit štěstí a spokojenosti.

Duch Svatý *- oheň radosti v životě křesťana*

Pán Ježíš Kristus přislíbil svým učedníkům Ducha Svatého, který je naučí všemu a připomene jim všechno (srov. Jan 14, 26). Po jeho seslání si učedníci uvědomili, že život pod působením Ducha Svatého je život plný naděje a radosti. On chce natrvalo přebývat v našich srdcích, pokud se otevřeme jeho působení. A to je odkaz i pro současného křesťana katolíka.

Průměrný věřící katolík, který v neděli chodí do kostela, se občas i pomodlí, přežehná. Pravděpodobně na Ducha myslí velmi málo. Zvláště si na něj vzpomene, když stojí před důležitým životním rozhodnutím nebo zkouškou. Tehdy prosí o světlo a sílu Ducha Svatého. Ale jinak třetí božská osoba Duch

Svatý, zůstává jaksi na okraji, ve stínu naší víry. Ještěže jsou v Církvi hnutí, která naši mysl zaměřují na působení Ducha a na jeho dary a charismata pro Církev i svět.

Katechismus Katolické církve hovoří o symbolech Ducha (KKC 694 - 701). Vzpomíná symboly jako voda, pomazání,

oheň, oblak a světlo, pečeť, prst, holubice. Chtěl bych vyzvednout pouze dva – holubici a oheň. Holubici proto, že v našich kostelích je Duch Svatý často znázorněn jako holubice. I birmovanci nejčastěji spojují symbol holubice s Duchem Svatým. A oheň proto, že má v sobě jiskru, zápal.

Při křtu Ježíše v Jordánu se holubice stala symbolem Ducha: "Jak (Ježíš) vystupoval z vody, viděl otevřené nebe a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj" (Mk 1, 10; srov. také Mt 3, 16). Při stvoření světa se Duch Boží vznášel nad vodami (srov. Gn 1, 2). Křest je "druhým stvořením", neboť je zde opět Duch Boží v podobě holubice. Symbol holubice představuje tři skutečnosti: čistotu, pro své bílé peří; jednoduchost jako opak zákeřné nebezpečnosti (Mt 10, 16); modlitbu, pro létání mezi nebem a zemí. Modlitbou se vstupuje do věčného,

božského rozhovoru Otce, Syna a Ducha. Bez pomoci Ducha by tento "vstup" nebyl možný. To nám připomíná i apoštol Pavel, že Duch Svátý přichází na pomoc nám slabým, abychom se uměli správně modlit.

Duch Svátý, oheň horlivosti

Obraz ohně je velmi bohatý. Z jedné strany pozitivní, protože dává světlo, teplo, a má v sobě sílu. Z druhé strany negativní, protože může způsobovat bolest, dokáže ničit a pálit. V pozitivním slova smyslu, v duchovním životě znamená

oheň především horlivost za dobro, za Boží slávu.

Duch Svátý uchovává v srdci křesťana nadšení, zápal, radostnou ochotu konat dobro při každé příležitosti. Horlivost je vlastnost Božích mužů.

V této souvislosti vzpomenu proroka Eliáše: "Potom povstal Eliáš, prorok jako oheň, jeho slovo planuly ohněm jako pochoděň" (Sir 48, 1).

Možná si jen přát a samozřejmě se i modlit na tento úmysl, aby naše Církev měla takové lidi, zapálené pro Boha i jeho království. Lidi, kteří hoří a zapalují druhé, ale přitom sami nevyhoří. Opak je znamením náboženské vlažnosti: "Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takto, že jsi vlažný, ani horký, ani studený, vyplivnu tě úst" (Zj 3, 15 - 16).

Duch Svátý, aktivní síla v našem životě

Celá vykupitelská činnost Ježíše Krista se odehrávala za aktivní přítomnosti Ducha Svatého. Ježíš se počal mocí Ducha (Lk 1, 53); Jan Křtitel tvrdí o Ježíši, že bude křtít Duchem Svatým (Lk 3, 16); Ježíš je plný Ducha (Lk 4, 1). Ježíšova činnost, jeho veřejné působení i skrytý život byly pod vlivem Ducha Svatého. Už když začínal své veřejné účinkování, řekl: "Duch Páně je nade mnou, neboť mě pomazal, abych hlásal evangelium chudým. Poslal mě oznámit zajatým propuštění a slepým, že budou vidět; utlačovaným propuštění na svobodu a ohlásit milostivé léto Páně" (Lk 4, 18 - 19). Ježíš se v Duchu Svatém vyjádřil o Božím otcovství a svém synovství (Lk 10, 22). Proto je pak samozřejmé, že

Zmrtvýchvstalý vybízí apoštoly, aby přijali Ducha (srov. Jan 20, 19 - 22). Ježíš měl neustále vědomí, že když je dokonale spojen s Otcem v Duchu Svatém, má moc, a proto tak svobodně jednal a plnil Otcovu vůli. Vždyť jak celé vykupitelské dílo vykonáno pomocí Ducha, tak i spása každého jednotlivce bude možná jen pomocí téhož Ducha.

Duch Svatý jako silná ramena

Slavným hrdinou v boji proti Turkům byl albánský vojevůdce a národní hrdina Skanderbeg (1405 - 1468). Takovou silou mával mečem, že pod jeho údery padaly hlavy nepřátel jedna za druhou. Proto mu jednou sultán Mohamed

vzkázal, že by rád viděl jeho meč. Skanderbeg tedy poslal svůj meč sultánovi. Ale ani sultán, ani jeden z jeho vojáků neuměli s tímto mečem zacházet. Poslal tedy meč s odkazem, že to nemůže být ten meč, kterým v bojích tak silně mává. Skanderbeg odpověděl sultánovi: "Poslal jsem vám meč, ale neposlal jsem vám svoje ramena!"

Účinnou silou, či "zbraní" pro současného křesťana je Duch Svatý, který může skrze nás působit pouze tehdy, když se mu otevřeme celí, když se s ním naučíme počítat a jednoduše žít. V opačném případě z něj děláme mrtvou sílu, čímž se podobáme tomu sultánovi, který sice vlastnil meč, ale bez Skanderbegových ramen. Žijeme v době, která tak naléhavě potřebuje zakusit ovoce a sílu Ducha. On je ten Utěšitel, který s námi navždy zůstane: "A já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby zůstal s vámi navěky - Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná" (Jan 14, 16 - 17). Proto bychom měli denně vroucně prosit Ducha o milost, aby přebýval v nás a působil v našich životech.

(podle KN)

U Eucharistie je prostor na odpuštění

V roce 1263 se v Bolseně odehrál eucharistický zázrak. Během proměňování začaly z hostie padat kapky krve. Tento zázrak byl podnětem k ustanovení slavnosti Nejsvětějšího Kristova těla a krve. Bůh dal najevo, že je stále přítomen mezi námi, a to ve zcela běžné formě - pod způsobou chleba a vína.

Vypukla válka a otec musel narukovat. Nechtěl opustit milovanou rodinu, proto se s nimi dohodl, že vždy večer se setkají kolem společného stolu, budou jíst z jednoho chleba, aby tak byli spolu i přes bolestnou vzdálenost. Co nesedí na tomto příběhu? Jakkoliv pěkná je to myšlenka, tento chléb byl jen připomínkou, vzpomínkou na otce.

Bůh chce reálnou přítomnost. Chce být s námi skutečně, tak aby se mohl dotknout přímo našeho srdce. Chce být uprostřed nás. Eucharistie není jen připomínkou na jeho lásku, ale je její reálným zpřítomněním.

Jedině Bůh dává plnou svobodu

Kdysi dávno lidstvo žilo v bezprostřední blízkosti Boha, nebylo žádné utrpení, žádná bolest. Člověk žil v přátelství s Bohem. Bůh mu z očí vyčetl i nejmenší touhu, nejmenší přání. Ale člověku to nestačilo, chybělo mu jedno – dej mi, Bože, takovou moc, jakou máš ty, abys mé rozhodnutí nemohl ani ty sám změnit. Chci, aby moje rozhodnutí bylo jako tvé, neměnné. A Bůh člověku dal tuto svobodu, protože si ho vážil. Proto nemůže přímo zasáhnout a odstranit všechny bolesti, všechna utrpení, protože se zavázal člověku, že bude respektovat jeho svobodu. Ale láska je vynalézavá, a když nás nemohl zachránit jako Bůh, stal se jedním z nás, stal se člověkem a jako člověk opět řekl Bohu ano.

Ježíše se mohli dotknout pouze jeho současníci. Proto proměňuje chléb a víno, aby byl opravdu a skutečně přítomen mezi lidmi všech dob, v každém koutě světa. Aby se z něj mohli těšit lidé všech generací.

Člověk chtěl být jako Bůh, chtěl jít směrem nahoru. Nadouval se. Bůh ve své lásce jde směrem dolů, stává se člověkem, dokonce jde ještě níže, stává se způsobou chleba a vína. Nemá problém se sjednotit s materií, která je v žebříčku života ještě nižší než člověk. Velmi velký důkaz lásky.

Eucharistie je vyjádřením blízkosti Boha

Čím více máme někoho rádi, o to blíže jsme mu i fyzicky. Duchovní blízkost se vyjadřuje i tělesným postojem. S kolegou sdílíme společný prostor, přáteli

podáme ruku, se svou láskou jsme v intimním spojení ducha a těla. Ježíšova láska k nám je tak silná, a tak naléhavá, že jeho tělo se stává naším tělem. Blíže se už ani nedá přistoupit. Je to splynutí, úplné sdílení lásky a přijetí. Eucharistií přijímáme do svého nitra, stává se naší duchovní obživou. Malicherné se mi

zdají všechny ty žabomyší války mezi konzervativními a liberálními proudy, zda přijímat Eucharistii do ruky nebo do úst, kleče nebo ve stoje ... všechny ty řeči o strašení tím, jakou obrovskou úctu a bázeň třeba mít před Všemohoucím. A přitom Bůh ve své jednoduché, upřímné a čisté lásce nemá problém se ztotožnit s materiální křehkou hostií – vejít do našeho těla, které přece jen není nejčistším prostředím. To je velikost Boha – nemá problém se stát malým a vejít do našich koutů, které bychom nejraději nechali zahalené.

Bůh vždy přichází s pokojem

V životě utržil mnoho zranění a vnitřních zklamání. Přirozenou reakcí je, že se člověk obrní, uteče do opevněné věže. Nikdo z nás nechodí po světě nahý, ani fyzicky, ani po duchovní stránce. Tělesné a duchovní šaty jsou pro nás i nástrojem obrany. Teprve když potkáme důvěrného člověka, kterého skutečně milujeme, až jemu ukážeme svou duchovní i tělesnou nahotu. Čím více člověk

miluje, tím více je bezbranný u druhého a dává mu svou důvěru. Ježíš v Eucharistii, ačkoli je všemohoucí Bůh, je zcela bezbranně, ba přímo nahý vydán do našich rukou. Vchází do našeho srdce jemně, něžně, ne násilím. Jeho příchod je klidný. To je znak dobrého ducha. Dobrý duch vždy přichází s pokojem, radostí, přijetím. Skrývá se v jemném vánku, ne trhavé, ničivé síle bouře a krupobití.

Bůh spojuje přirozené s nadpřirozeným

Není náhoda, že Bůh si vybral způsob chleba a vína. Chléb je symbolem potraviny, která je nezbytná pro náš každodenní život. Ale chléb sám o sobě je

fádní. Málodko řekne, že se těší na jedení chleba. Těšíme se na zmrzlinu, koláček, maso, ale ne na chléb, i když víme, že bychom bez něj nepřežili. Vrchol tělesného pokrmu je víno, neboť rozehřívá srdce, otevírá skryté kouty duše. Ne nadarmo se říká, že ve víně je pravda. A žádná dobrá historika ne-

začíná slovy - "když jsme jedli salát". Bůh v sobě spojuje posilu pro život (chléb), ale současně přichází také s něčím výjimečným, co osvěžuje tělo i ducha (víno). Myslím, že málodko z nábožných, horlivých křesťanů by si správně tipnul, že Ježíš se bude skrývat pod způsobou chleba a vína. Určitě by dali vodu, ne-li dokonce ocet. Ale to není náš Bůh. Náš Bůh umí velmi moudře spojit to, co je podstatné a správné, s tím, co je příjemné a lahodné.

Svůj první zázrak udělal v Káně Galilejské v situaci, kterou bychom nikdy neuhodli. Rozmnožil víno lidem na svatbě, kteří už přece měli vypito a přežili by i bez toho. Ale jejich radost a pohoda by utrpěly. Byla by to bývala smutná svatba a ženich by zůstal v hanbě. Jistě bylo v té době mnohem více závažnějších problémů. Lidé nemocní na malomocenství, slepí, chromí, ale Ježíš si volí první zázrak, který je blízko člověka v jeho běžném životě. Zajímavé je, že dosud se najdou lidé, kteří ve jménu náboženství "proměňují" i to málo "vína", co máme, na "vodu".

Ježíš nás zve na hostinu

Když se Bůh ukrývá pod materiálními znameními chleba a vína, ukazuje svou tělesnost, svou blízkost člověku. Nezůstává jen v rovině čistého ducha, sestupuje k nám, nebojí se "zašpinit". Tím nám ukazuje, jak moc má pochopení i pro všechno malé a běžné, což vytváří náš život. I on má srdce. Má city, emoce, není "suchý", nepřístupný, vzdálený. K přijetí Eucharistie máme možnost chodit každý den. Je to jako když přítel zve do svého domu. Mnozí lidé se nepřiměřeně trápí, kdy přistoupit k této duchovní hostině a kdy ne, aby prý "neurazili Boží majestát". Kdyby si Bůh potrpěl na svůj majestát, nikdy by nesestoupil k nám

na náš svět v takovém zranitelném způsobu chleba a vína. Přichází ne jako vzdálený, vznešený král, před kterým je třeba třást. Přichází jako Lásky, přítel. Eucharistie není za odměnu, je to jeho způsob, jak být s námi, i když jsme slabí a máme své chyby. Až člověk s těžkým hří-

chem nejde na hostinu lásky. A to proto, že sám cítí, že jeho nastavení vylučuje spojení s absolutním dobrem. Těžký hřích má svůj název i proto, že je ho těžké udělat. Člověk je ve své podstatě dobrý a jen málokdy je schopen takového zla, které by ho vylučovalo z hostiny eucharistické lásky. Je pokušením člověka stavět se do roviny přísného soudce nad sebou samým a také malé, zanedbatelné, drobné prohřešky považovat za něco, co brání v přijetí svatého přijímání. Máma přece dobře ví, že když se její děti budou hrát na louce, zašpiní se, ale nebrání jí to otevřít večer dokořán náruč a všechny je obejmout. Nebojme se přistupovat k svatému přijímání i s našimi slabostmi. Bůh se nebojí, že se námi zašpiní. On chce "smrdět" člověčinou. Kdyby nechtěl, nikdy by k nám nesestoupil.

Bůh touží po lásce člověka

Snaha o přehnanou čistotu je duchovní choroba. Bůh to od nás nechce. Chce nás takové, jací jsme. Nechce anděly. Chce člověka. Andělé nemají přístup k Eucharistii, my máme. Oni nedostali tento dar. Tento dar je určen pro lidstvo. Mnoho lidí se obírá o duchovní poklad Eucharistie, jako kdyby to byla jen vítězná trofej mravního života. A Eucharistie je přitom mnohem, mnohem víc.

Je to živý Kristus, který nás čeká s otevřenou náručí – pojd' ke mně taková, jaká jsi, takový, jaký jsi. Čekám tě. Čekám právě tebe. Neboj se, jsem tu pro tebe. Přijď se vším, co jsi přes den zažil. Rád přijmu nejen to hezké, ale i to těžké, co tě potkalo. Rozzlobil tě někdo? Ublížil ti? Dej mi to. Dej mi i své hříchy. O sv. Jeronýmovi se tvrdí, že on jako svatý, dokonalý člověk se jednou Boha ptal, co mu ještě nedal. Ježíš mu odpověděl – Ano, dal jsi mi všechno, ještě jsi mi však nedal své hříchy. Bůh nás chce celé. A v Eucharistii je přijetí tak velké, takové úžasné, takové výjimečné, že nás Bůh miluje celé. Tam není prostor na výčitky. Eucharistie je i fyzicky kulatá – nejsou tam tvrdé hrany čtverce, na kterých bychom se mohli zranit. Je to jemný kruh. Není tam prostor na odsouzení, ale jen na milování. Nechme se milovat. Přistupme k Lásce.

(podle KN)

Rodiče by neměli nechat mladé bydlet bez sňatku

Ačkoli je to dnes v módě, společné bydlení mladých lidí před manželstvím je těžce hříšný stav. Ale hřích mají i rodiče, kteří jsou k tomuto stavu svých dětí lhostejní.

Vážená redakce,

Mají rodiče, kteří přistupují každou neděli k Eucharistii, také hřích, když jejich děti bydlí pod jejich střechou v hříchu s partnerem několik let?

Ota

Vážená paní Oto,

soužití mladých lidí před manželstvím je opravdu palčivý problém. Bohužel, musíme konstatovat, že i křesťanští rodiče tolerují společné bydlení mladých před manželstvím a nejednou v jejich vlastním bytě. Zatímco kdysi se to považovalo pro křesťana za nepřijatelné, v současnosti to nejednou samotní křesťané odbydou jednoduchým: "Dnes je jiná doba". Společné bydlení mladých lidí před manželstvím je těžce hříšný stav. Co to znamená? Hříšným může být nejen skutek, ale i stav člověka, který žije ve stavu hříchu, v tomto případě v takzvané blízké a trvalé příležitosti k těžkému hříchu. To je stav

mladých lidí žijících spolu před uzavřením manželství, i kdyby si řekli, že oni žít intimně nebudou. Zkušenost je však taková, že ve velké většině případů jde o skutečné intimní soužití na způsob manželů, ale ještě před uzavřením manželství. Když se tedy vrátíme k původnímu konstatování, příčinu dnešního stavu vidíme i v tom, že svého času, kdy tento fenomén nebyl ani zdaleka tak rozšířený, ti, kteří neměli mlčet, mlčeli.

Křesťanští rodiče jsou povinni v rámci morální výchovy svých dětí předávat jim zásady křesťanské morálky, což mimo jiné znamená napomínat, pokud jsou některé způsoby jejich chování nemorální, a bránit jim v hříchu, nakolik je to možné. Toto je jedna z hlavních odpovědností za děti, kterou mají rodiče před Bohem. Každému takovému napomenutí má předcházet modlitba, aby Boží milost připravila srdce jejich dítěte na jeho přijetí. Pokud rodiče při těžkém hříchu svých dětí mlčí, nejen že zanedbávají svou vážnou povinnost, ale dopouštějí se pohoršení. Pohoršení je činnost, která svou povahou směřuje ke svádění ke zlému. To může být nejen radou a aktivním naváděním ke hříchu, ale i mlčením a souhlasem s hříchem, poskytnutím prostoru hříšníkovu na jeho hřích, nepřekážení v hříšného jednání, pokud je to možné, a podobně. Někdy jde u rodičů o slabost, jindy, a to je mnohem vážnější, o mravní lhostejnost. Samozřejmě, v případě dospělých dětí je výchovná funkce rodičů omezena, protože děti nesou již na vlastních bedrech zodpovědnost za svůj život. Ve skutečnosti těžko mohou rodiče svým dospělým dětem zabránit, pokud se rozhodnou pro předmanželský život mimo domov. Jiná je však situace, pokud se tak děje přímo v rodičovském domě. Předmanželské soužití mladých lidí je těžkým proviněním, a proto i souhlas, nenapomenutí nebo poskytnutí prostoru je z objektivního hlediska stejného druhu. Subjektivně, čili u konkrétního člověka samozřejmě do skutku vstupuje i jeho vědomost o závažnosti jednání. Nesprávnost předmanželského soužití patří k věcem, které byly svého času každému, kdo pocházel z křesťanské rodiny, jasné a známé. Jak je to dnes, těžko odhadnout. Jedna rovina problému spočívá tedy v takzvaném negativním pohoršení, čili ne natolik v tom, co rodiče dělají, ale v tom, co by měli dělat, a nedělají. Druhá část spočívá v povinnosti napomenutí. Pán Ježíš nám zanechal

až překvapivě konkrétní návod na takzvané bratrské napomenutí v Matoušově evangeliu (18, 15-17). Už jen z detailnosti evangelního pokynu můžeme usuzovat, že jde o vážnou věc, velmi konkrétní projev lásky k bližnímu. Bratrské napomenutí je poučení bližního o nějaké chybě s cílem zbavit ho tohoto zla. Pokud jde o vážnou věc ve vztahu k bližním, o to víc, pokud tím "bližním" je vlastní dítě. Je to povinnost, která vyplývá z velké odpovědnosti, kterou mají rodiče za své dítě před Bohem. V praxi se nejednou setkáváme s tím, že i mladí, kteří dostali autentickou křesťanskou výchovu, se vyberou vlastní cestou a rodiče jako by neměli žádný dosah na jejich současný život. Ten dosah, a velmi účinný, je zejména skrze modlitbu a láskyplnou "rezervovanou přítomnost" i v životě už dospělého dítěte, která se nevyklučuje s projevením nesouhlasu s nemravným jednáním. Rodiče, kteří by však dali i jen tichý souhlas a poskytli by prostor na společné bydlení mladých před manželstvím, dopouštějí se hříchu, respektive žijí ve stavu hříchu, pokud neudělají nic pro změnu této situace. Závažnost jejich konkrétního provinění je však těžké obecně odhadnout, protože vážnou roli tam hraje reálné vědomí o objektivní velké závažnosti provinění.

(podle KN)

Teologie lidu – co je jejím obsahem a kam směřuje

Teologie osvobození se stala podkladem teologie lidu, je však očištěna od prvků marxistické ideologie. Teologie lidu ohlašuje spásu Ježíše Krista v konkrétní kultuře, přibližně se mentalitě lidí a rozvíjí jejich projevy zbožnosti.

Vážená redakce,

ve zprávách z křesťanského světa jsem zaslechl pojem "teologie lidu". Chtěl bych si ozřejmit, co znamená a zda to souvisí s lidovou zbožností. Jde tedy o náboženské tradice nebo o něco jiného?

Děkuji za odpověď.

Pavel

Milý Pavle,

dříve, než odpovím na vaši otázku, chtěl bych připomenout důležitou skutečnost. "Teologie" obecně je vírou živěné a rozumově zdůvodněné myšlení o Bohu, jeho dílech a jejich vzájemných vztazích. I tato věda používá určité postupy a metody. Na základě různosti metod se teologie různí, proto lze poznávat katolickou teologii, protestantskou teologii, takzvanou černou, feministickou teologii a jiné. Je třeba si uvědomit, že teologie není totéž, co učení Církve.

Teologie lidu, na kterou se ptáte, je teologií, která se zabývá zejména dvěma skutečnostmi: inkulturací a lidovou zbožností. Za zrodem této teologie (1968) stojí Lucio Gera, italský teolog, který emigroval do Argentiny. Jeho myšlenky později rozpracoval jezuita Juan Carlos Scannone, který je považován za "otce" teologie lidu. Celá teologie lidu vychází ze známé teologie osvobození, která vznikla také v Argentině, a která se v mnohém opírá o marxistický materialismus. Teologie lidu je tedy jakýmsi očistěním teologie osvobození od marxistických nánosů. Nestojí na základech společenské struktury, ale na historicko-kulturních základech. Scannonova základní myšlenka říká, že poselství o spáse je určeno všem lidem a každé kultuře. Do jednotlivé kultury (inkulturace) však nemá vstoupit jen její poselství, ale i samotná teologie, která toto poselství vysvětluje. Teologie lidu se tedy snaží vysvětlovat Ježíšovo poselství o spáse v dané kultuře jejím vlastním slovníkem a na základě jejího kulturního bohatství se obohacuje vírou. V tomto kontextu mluvíme o lidové zbožnosti. Není to teologie, která pouze "mluví k lidu" (jako například teologie osvobození), ale především je to teologie, která "lidu naslouchá". Toto naslouchání lidu je možné pouze tam, kde už lid přijal poselství evangelia a zachoval si pravou víru. Pouze takový lid může vlastnit nenarušenou lidovou zbožnost, která i kulturními prvky vyjadřuje hlubokou víru.

Papeži Františkovi jako Argentinci je přirozeně tato teologie velmi blízká. Vidíme to zejména v jeho blízkém vztahu k chudým, neboť podle teologie lidu jsou to právě chudí, v nichž zůstává nejvíce zachována kultura a hodnoty tohoto

lidu (připomínám, že termín "chudý" zde neznamená výhradně materiální chudobu). Proto jsme mohli slyšet touhu Svatého otce, který řekl: "Chci Církev chudou a pro chudé!"; tedy Církev, která si v rozmanitosti kultur zachová jedinou a pravou víru v trojosobního Boha a z této víry bude sama dál žít.

Současnou ambicí teologie lidu je rozšířit její myšlenky i za hranice Argentiny. V tomto směru jistě nemalou roli hraje papež František. Teologie lidu chce nabídnout celému světu to, co ze svých zkušeností získala v nelehkém prostředí Argentiny – znovuoživení hodnoty kultury a lidové zbožnosti.

(podle KN)

Pro zamilované

*„...cesta nikdy nekončí,
i kdyby se sen rozpadl...“*

C. Baglioni

MILUJU CHLAPCE MÉ KAMARÁDKY!

„Uvědomila jsem si, že se mi nesmírně líbí chlapec mé nejlepší kamarádky! Co mám teď dělat? A pokud si toho všimne i ona?“

Toto opravdu není jednoduchá situace. Milovat chlapce nejlepší kamarádky pro mnohé znamená vyhlásit kamarádce válku a jednoznačně zničit přátelství, i když je hezké, hluboké a dlouhotrvající. V lásce se může všechno, řekne kdosi, ale častokrát způsobuje i nepřijemnosti, ohrožuje přátelství, která by měla zůstat přátelstvími, a ony se naopak prohlubují a prohlubují, a nakonec tomu už nikdo nerozumí!

Kamarádčin chlapec

Vždy si musíte uvědomovat především toto: chlapec vaší kamarádky je už

zadaný, ať by byl jakkoli úžasný, zajímavý, milý, citlivý. A je zadaný ne komukoliv, ale člověku, který vás má rád, a kterého máte i vy ráda. Nemůžete si tedy v duchu říci: "Ukradnu tamté kluka, vždyť' ji stejně neznám" (neměla byste to říkat vůbec, není to moc pěkné!). Jinými slovy: chlapec vaší kamarádky či jakéhokoliv jiné dívky, je "Zakázaný", "Out", "Verboten", "Nebezpečí smrti..."

Žerty stranou, je třeba hned objasnit dvě věci:

1. Mohou se ve vás zrodit nádherné city (a často se to stává) i vůči zadaným chlapcům. Dobře si však pamatujte, že zůstávají i nadále zadaní!
2. Okamžitě si uvědomte, že pokud se vrhnete do dobrodružství "ukradni-chlapce-té-druhé", určitě narazíte na problémy, hádky, žárlivost, nesváry a tak podobně... Jak by se mohla rozvíjet láska na takovém základě?

A pokud se to stane?

Jedno přísloví však říká, že srdci nerozkážeš (a když, tak jen s obrovskou námahou). Může se tedy stát, že se ve vás zrodí silný cit vůči kamarádčinu chlapci.

Nemusíte mít proto pocity viny. Buďte však k sobě hned od začátku upřímná. Nezačínajte si stavět vzdušné zámky a snít o něčem, co v tomto okamžiku není možné. Pokud máte s kamarádkou důvěrný vztah, zkuste se o tom promluvit i s ní. Doufám, že je jasné, že tak máte učinit pouze tehdy, pokud se rozhodnete, že "nepřejdete do útoku" na chlapce a myslíte si, že dokážete tento nový cit "ovládat".

A pokud vám vaše přítelkyně, která nezná vaše city, začne říkat, jak je šťastná, jak moc se mají rádi, netvařte se zarmouceně. Pokuste se být šťastná kvůli ní a pro ni. Myslíte, že je to nemožné? Nic není nemožné, stačí trochu dobré vůle.

Může se stát i...

Může se ale stát i to (a není to vzácné), že citlivý a bystrý chlapec vaší přítelkyně (právě to se vám na něm líbí, ne?) si všimne vašeho zájmu, uvědomí si, že se červenáte vždy, když vás osloví, že "tajete" pod jeho pohledem.

Může se stát ... že si uvědomí, že si spletl dívku, že lásku, kterou pociťoval k vaší kamarádce, ve skutečnosti pociťoval k vám!!! Co teď? Nuž ... dlouho si o tom povídejte, dobře prozkoumejte své city, a když si budete jisti, že to není jen povrchní vzplanutí jednoho pro druhého, pokuste se

společně vybudovat kousek vaší cesty.

A kamarádka? Pokud je to opravdová přítelkyně, dokáže pochopit, i když s bolavým srdcem, a přijme novou situaci.

V těchto případech je nejdůležitější zůstat upřímní. Hned od začátku a opravdu upřímní. Nedělejte nic ze zlomyslnosti, neříkejte nic ze žárlivosti. Dovolte srdci, aby vám ukázalo cestu, ale k ničemu ho nenutěte. Vždy respektujte toho druhého: ať už nedosažitelného chlapce nebo kamarádku, která má vždy to štěstí, že se dostane k super-chlapcům jako první!

Cítíte ke kamarádčinu chlapci lásku? Neobviňujte se nespravedlivě, (neudělala jste nic špatného), neplačte dřív, než je třeba. Chovejte se přirozeně a nikam nespěchejte. Možná si později uvědomíte, že to byla jen přechodná zamilovanost, která se vypařila, jakmile se na obzoru objevil jiný chlapec.

Dejte tedy pozor! Než řeknete: "To je k zoufání! Co budu teď dělat?" Dobře si to rozmyslete. Každý den s sebou přináší tisíc překvapení!

MINITEST – Láska stop nebo pěkně prosím?

1. Myslím si, že jsem se zamilovala do chlapce mé kamarádky:

- a) co mám teď dělat?
- b) dopřít, to se mohlo stát jenom mně!
- c) a kdyby tak on miloval mne?

2. V těchto případech je nejlepší:

- a) všechno tajit
- b) zaútočit
- c) pozorně sledovat situaci

3. Vůči své kamarádce cítím:

- a) žárlivost
- b) něžnost a sympatii
- c) strach, jestli si toho všimne

4. O lásce si myslím, že:

- a) to je složitá záležitost
- b) vždy se objeví v souvislosti s nesprávnými osobami
- c) vždy je úžasná

BODOVÁNÍ

	1	2	3	4
a)	10	7	4	7
b)	7	4	10	4
c)	4	10	7	10

Od 16 do 20 bodů

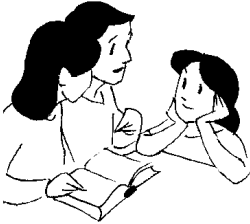
V této situaci pociťuješ hněv a obavy zároveň. Není to ten správný postoj. Zkus si tuto kapitolu přečíst znovu a podtrhni si to nejdůležitější. Není všechno tak temné a hrozné, jak se zdá. Odvahu!

Od 21 do 32 bodů

Ještě ti není úplně jasné, zda je třeba mít z takových situací strach, nebo je lze překonat i s klidem a vyrovnaností. Zkus druhou možnost. Možná tak objevíš, že za potížemi se skrývají krásné věci.

Od 33 do 40 bodů

Víš, že existují i takové situace a nikdo za ně nenese vinu. Máš správný postoj. Pokračuj v tom i tehdy, když se ti bude zdát, že se ti nic nedaří. Slunce se brzy objeví.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

37.

UTRPENÍ, KTERÉMU SE NEDÁ VYHNOUT

Učení víry

- Máme vycházet vstříc těm, kteří trpí, a nabídnout jim pomoc.
- Ježíš nás vykoupil z našich hříchů svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když někdo, koho vaše dítě velmi miluje, onemocní nebo déle trpí vážnou nemocí.
- Když se vaše dítě začne dozvídat o smrti.
- Když vaše dítě cítí náklonnost k někomu, kdo mu ji neoplácí.

Dítě přineslo domů malé ptáčátko, které vypadlo z hnízda. Rodiče mu prohlédli křídélko a viděli, že je vážně poškozeno. Ptáček nedokázal přežít. Dítě se rozplakalo a rodiče nemohli dělat nic jiného, jen stát při něm v jeho žalu. Pro své děti bychom velmi rádi vytvořili místo, kde by nebylo žádné utrpení, ale smrt, tělesná a duševní bolest jsou nedílnou součástí života každého člověka.

V čem máme hledat smysl utrpení, které právě prožíváme? Odpověď najdeme ve svém vztahu k Bohu. Uprostřed největšího utrpení na kříži se Ježíš obrací k lotrovi, který je ukřižován vedle něj. Duch Svatý nám pomáhá vyjít vstříc druhým i tehdy, když my trpíme, ale umožňuje i druhým vyjít vstříc nám. Když s někým jiným prožíváme jeho bolest, jsme tam pro něj a jakoby spolu s ním trpíme. Když

prožíváme bolest se svými dětmi, zároveň je učíme, že i ony mají prožívat bolest s druhými.

Začátek rozhovoru

Zeptej se svého syna nebo dcery, jestli se tento týden setkal s někým, kdo nějak trpěl – s někým, kdo spadl, se sousedem, který ztratil práci, s dítětem, které odmítají kamarádi. Připomeň mu, že utrpení je součástí života, které se nelze vyhnout. Ježíš přišel, aby s námi prožíval náš život, zejména tehdy, když trpíme. I my můžeme svůj život prožívat s těmi, kteří trpí, a to prostřednictvím svých modliteb, slov, skutků. Diskutujte spolu o tom, jak by mělo tvé dítě reagovat na utrpení, se kterým se denně setkává.

Jak pozorně naslouchat

Většina dětí bez problémů vzpomene příklad utrpení druhého člověka nebo celkově utrpení v dnešním světě. Pokud to tvé dítě neumí a zdráhá se odpovědět, zřejmě se umí pouze s obtížemi vcítit do toho, co prožívá druhý člověk. Tehdy si trochu zkontroluj zprávy a současné události a vyhledej situace, o kterých se denně mluví. Pak si je společně se synem nebo dcerou projděte, ať si uvědomí, jak se utrpení druhého člověka týká i jejich každodenního života. Média denně chrlí množství zpráv o bolesti v dnešním světě, což můžeš použít jako podnět pro děti, aby se zajímaly o to, co prožívají druzí, zejména v jejich okolí. Zároveň promluv i o někom, kdo v utrpení pomohl druhému člověku a jaký to mělo velký význam.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš slibuje spásu lotrovi, který byl s ním ukřižován: Lk 23, 39-43.

Co na toto téma říká Církev

Lukáš ve svém evangeliu věnuje zvýšenou pozornost chudým, trpícím, bezbranným a zranitelným lidem. Ježíš se narodil v chlévě a jeho prvními návštěvníky nebyli králové, ale chudí pastýři. Když ho rodiče obětovali v chrámu Bohu, přinesli jako oběť pár hrdliček, což bylo neklamné znamení, že jde o chudé lidi.

Lukáš píše, jak Ježíš projevoval zvláštní péči o nuzné a trpící lidi; například v podobenství o milosrdném Samaritánovi Ježíš pochválil Samaritána, jak se zachoval, když zastavil, aby pomohl zraněnému muži, kterého předtím už dva jiní obešli a nepomohli mu. Přitom Židé se se Samaritány vůbec nestýkali. Nepřekvapí nás proto ani to, že Ježíš umírá mezi dvěma lotry. Ježíš žil i zemřel s chudými, trpícími a bezbrannými.

Svou smrtí na kříži nás vykoupil z našich hříchů a spasil nás. Po smrti ho sice pohřbili, ale on v hrobě nezůstal – vstal z mrtvých a před tím, než vystoupil do nebe, se ještě mnohokrát zjevil svým učedníkům.

Ježíš nás svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním vykoupil z našich hříchů, díky čemuž obnovil náš vztah s Bohem, který Adam a Eva v počátcích stvoření zničili. To znamená, že Bůh nám nesmírně velkoryse odpustil a dal nám schopnost s láskou odpovědět na Boží pozvání a prožívat s druhými jejich utrpení.

Krátká modlitba s dítětem

Modleme se a děkujeme Ježíšovi, že je naším Spasitelem a že přináší pokoj a úlevu každému, kdo trpí:

Laskavý Ježíši, učíš mě, jak si mám všímat
potřeb druhých.

Děkuji ti, že jsi mě svým životem,
smrtí a zmrtvýchvstáním
zachránil a vykoupil z mých hříchů.

Dej, prosím, abych uměl pomáhat těm,
kteří prožívají bolest.

Amen.

Co jsme prožili

Cestománie – Bulharsko, jak ho neznáme

V neděli 8. dubna po Adoraci a Svátostném požehnání vedly naše kroky do pastoračního centra na faru. Zde pro nás byla připravena v pořadí již 3. cestománie s názvem "Bulharsko, jak ho neznáme". Se svými zážitky a vzpomínkami se s námi přijel podělit pan Karel Svoboda ze Žatčan, misijní dobrovolník.

Asi ve 14:30 bylo vše připraveno k zahájení přednášky. Nejprve otec Pavel vzácného hosta přivítal, a pak už jsme se zaposloučali do zajímavého povídání pana Karla, podloženého spoustou fotografií.

V Bulharsku strávil celý rok. Vyprávěl, jak se žije obyvatelům převážně romského původu, čím se živí, ale i o duchovním životě v Bulharsku. On sám se specializuje na práci s dětmi. Ukázal nám ikony

a také kalendáře s fotografiemi Bulharska, které nafotil jeho kolega.

12 farníků se zájmem poslouchalo asi dvouhodinovou přednášku. Poté pan Karel ochotně odpovídal na všechny dotazy. Bylo vidět, že ho tato práce baví, a že se do těchto míst rád vrací. A lidé, zvláště děti, ho přijímají mezi

sebe vždy s nesmírnou radostí.

Takový je "sympaťák Kája", jehož láska k dětem, které žijí ve skromných životních podmínkách bulharských rodin, nezná hranic. Proto mu přejeme hodně pevného zdraví, aby se této práci mohl věnovat i nadále. Ať mu Bůh žehná na všech jeho cestách.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za jeho snahu a starostlivost, za zprostředkování další pěkné cestománie pro svoje farnosti, panu Karlovi za zajímavé povídání, ale i všem farníkům, kteří prožili pěkné nedělní odpoledne.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme došli do roku 1984. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Josef Soukop z Dolních Louček.

1984

P. Daněk dne 9. 4. 1984 skončil úpravu v Bobrové a odstěhoval se tam.

V roce 1984 konána duchovní správa excurrento z Dolních Louček. Bohoslužby ve Žďárci byly v neděli v 9 hod a ve všední dny v úterý a pátek navečer. Mimo to o všech Slavnostech a zvykových svátcích. Křtů bylo 6, svatby 4, pohřbů 19 + 1 do Újezda. První svaté přijímání – dne 29. 6., 11 dětí. Bohoslužeb za rok 199, průměrná účast týdně 280 farníků. Svatých přijímání za rok 10.088. Zaopatřených 28. Děti přihlášených do náboženství 42, učilo se ve 2 odděleních po 1 hod. týdně a sice v úterý 1. oddělení od 13 - 14 hod., 2. oddělení od 14 - 15 hod. Pro 70letého faráře excurrento z Louček práce až až.

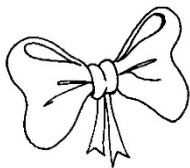
Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Pověry spojené s rituály

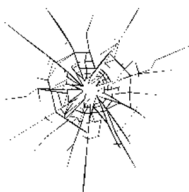
Červená šňůrka, nitka, náramek

Ochrana před uřknutím, pohled ubližujícího má upoutat barva ohně. Pověru umocňuje nauka kabaly. Dnes sílí nástup energetických (*energy balance*) náramků se stejným úmyslem.

Žiletky, střepy a moč

Někteří neomágové a neočarodějnice používají rituál, který ani nelze považovat za rituál. Podstatou je ochránit se a současně poslat zpět to, co bylo na člověka sesláno. A jak se tedy "magická operace" provádí?

Potřebujeme láhev nebo sklenici, která se může pevně uzavřít, střepy, rezavé hřebíky, jehly, špendlíky a žiletky. Vše vložíme do sklenice, zaplníme ji asi do poloviny a doplníme ji vlastní močí. Pokud sklenici připravuje žena, může přidat i trochu menstruační krve. Pak sklenici zakopeme na opuštěném místě. Když je vše hotovo, můžeme se spolehnout, že každý útok proti naší osobě je odvrácen.

Stará bota

Potřebujeme starou koženou botu, do které nácpeme špendlíky, jehly, hřebíky, nůžky, střepy a všelijaké jiné ostré a špičaté předměty. Přidáme takzvané ochranné bylinky: rozmarýn, bazalku, kapradí, vavříň a jmelí. Botu zavěsíme do sklepa nebo na půdu domu a řekneme zaklínadlo: "Zaklínám mocnosti světla v hodině této. Chraň můj dům a v něm každé místo!"

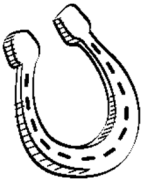

Ochrana pomocí ohně

Následující ochranný rituál pochází od starých Keltů. Doporučuje se v něm, aby se člověk, který žádá ochranu, posadil před ohniště. Bude si představovat, jak ho oheň obklopuje ochranným světlem a vytváří kolem něj nepropustnou kouli. Při tomto rituálu se má přednášet kouzelná formule: "Kouzlo v ohni utkané kolem mě ať vystane a obklopí mě svým žářem jako ochrannou stěnou. Nikdo tu stěnu nepřestoupí. Nikdo skrze ni neprojde. Nikdo v ní spáru nenajde."

Nalezená podkova přináší štěstí

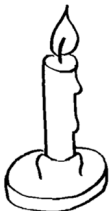
Pověra říká, že otvor v podkově pohlcuje demony a chrání tak majitele podkovy před nemocemi a neštěstím. Někteří lidé zavěšují podkovu otvorem nahoru, aby se z ní štěstí nevytřásl, jiní zase otvorem dolů, aby se z ní zlé síly nedostaly ven.

Zaklepat na dřevo, abychom nezakřikli štěstí

Tento zvuk ujišťuje naše podvědomí o tom, že se nám dobře daří, že se nám v životě něco podařilo či nás potkalo něco dobrého. Je to slyšitelný signál pro optimistické naladění naší mysli.

Kdo si zapálí cigaretu od svíčky, zabije námořníka

Je to dávná pověra, která souvisí s tím, když moře bouřilo a námořníci nemohli vyplout. Často vyráběli zápalky, které byly v té době jejich jediným způsobem obživy. Kdo si tedy zapálil cigaretu od svíčky, připravoval tím námořníky o práci.

Ohnivé řetězy

Motiv ohnivých řetězů, ohnivého hada nebo ohnivé koule, která letí do komína jako čarodějnice, se vyskytuje ve více zaznamenaných vyprávěních. V českém a slovenském regionu se tento ohnivý zjev někdy nazývá *rarášek* nebo *rarach*. Na Ukrajině se můžeme setkat s výrazem *rang*, v některých ruských oblastech s názvem *rarog* nebo *Rachel* (také *strach*). V některých oblastech se s tímto ohnivým duchem spojují další motivy: *rarášek* (nebo šotek, další nadpřirozená bytost spojená s domem) se například může vylíhnout z vejce černé slepice, které má člověk nosit devět dní pod paží; někdy se zjevuje v podobě dravého ptáka nebo ohnivého draka. Podle některých badatelů *rarášek* kdysi představoval ohnivého ducha spojeného s prastarým kultem krbu a předků. Možná je tento obraz geneticky spojen se staroslovanským bohem ohně Svarogem nebo Svarožicem, který se zmiňuje v ruských a baltských letopisech. V našich lokalitách ohnivý zjev ve většině případů představuje zlého ducha (čerta), se kterým čarodějnice obcuje, a který jí nosí peníze. Poslední detail může poukazovat i na spojitost staroslovanského božstva ohně s bohatstvím a blahobytem obecně. Ohnivá koule nebo ohnivý had však mají výhradně negativní význam. Je to čert, který pomáhá čarodějnici v jejích špatných činech a peníze, které jí nosí, nejsou dobré.

(příště pověry spojené s rituály II.)

Páté evangelium

16.

Nebeské království se podobá zloději, který v noci vešel do boháčova domu. Skříňku plnou vzácných šperků nevidí, avšak s velkou námahou se dobývá do železem pobité pokladnice. Za svítání, pln netrpělivosti a zcela vyčerpán, v ní najde jen závěť pána domu a jeho milostné dopisy.

Vyložit toto svérázné podobenství, v němž je nám poněkud povědomá jen postava zloděje, je mimořádně nesnadné. Proto zde od obvyklého komentáře upouštíme a žádáme případné čtenáře, aby nám co nejdříve zaslali svůj vlastní výklad.

Rozbor, který naše komise expertů označí za nejlepší, bude otištěn ve druhém vydání tohoto evangelia.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Krátký příběh k zamyšlení: Moudrý tesař

Dva bratři, kteří žili na farmě vedle sebe, se pohádali. Po čtyřiceti letech, co takto vedle sebe hospodařili, dělili se o stroje, pracovní sílu a materiál a používali vše podle toho, jak kdo potřeboval, to byl první vážný konflikt, kvůli kterému se jejich spolupráce rozpadla. Začalo to malým nedorozuměním, pak se z toho vyvinula hádka, nakonec si vyměnili pár hořkých slov a poté následovalo několik týdnů ticha.

Jedno ráno někdo zaklepal na dveře staršího bratra. Za dveřmi stál muž s tesařským náradím. „**Hledám práci na několik dnů. Nemáš něco, s čím bych mohl pomoci?**“ řekl. „**Ano, mám pro tebe práci**“ odpověděl bratr.

„*Podívej se na ten potok u támhle té farmy. Je to farma mého souseda, vlastně je to můj bratr. Ještě před týdnem na tom místě byla louka, ale on pak uvolnil*

hráz a teď..., teď je tu tento potok. Možná to udělal, aby mne naštvál, ale já mu ukážu. Vidíš tu hromadu dříví u stodoly? Chci, abys mi postavil plot 2,5 metru vysoký, abych se už nikdy nemusel dívat na jeho pozemek a do jeho tváře.“

Tesař řekl: „**Myslím, že tomu rozumím. Ukaž mi, kde máš hřebíky a já to pro tebe udělám.**“

Starší bratr musel na celý den odjet do města. Pomohl tesaři připravit materiál a pak vyrazil. Tesař celý den tvrdě pracoval, vyměřoval, řezal a zatloukal. Když se farmář při západu slunce vrátil, tesař právě skončil. Ke svému velkému údivu tam nestál žádný plot, ale most. Most, který spojoval oba břehy potoka. Byl opravdu dobře postaven. Soused, farmářův mladší bratr, přecházel most s nataženou rukou.

„Jsi opravdu přítel, když jsi nechal postavit tento most po tom všem, co jsem ti řekl a udělal.“

Oba bratři se sešli uprostřed mostu a podali si ruce. Když se obrátili, tesař sbíral své nářadí do brašny.

„Počkej, zůstaň ještě několik dní. Pokud chceš, mám pro tebe ještě jinou práci,“

řekl starší bratr. „**Rád bych zůstal,**“ odpověděl tesař, „**ale mám postavit ještě hodně takových mostů.**“

www.seberizeni.cz

Nejbohatší muž ve městě si stěžuje farářovi:

„Proč o mně každý říká, že jsem lakomec a držgrešle? Každému říkám, že až zemřu, polovinu svých peněz dám na kostel.“

Kněz přikývne: „To mi připomíná příběh o praseti a krávě. Farmář i jeho sousedé měli krávu velmi rádi, zatímco prase nebylo oblíbené ani trochu. Prase to nemůže pochopit, a tak se zeptá krávy: „Jak je možné, že tě všichni mají tak rádi, krávo? Lidé o tobě říkají, že jsi dobrá, protože jim dáváš každý den mléko, máslo a smetanu. Ale já jim dávám víc. Ze mě mají sádlo a šunku - úplně všechno zužitkují. A přesto já nejsem vůbec v oblibě, a ty ano. V čem to podle tebe vězí?“

Kráva se podívá na prase a odpoví: „Možná v tom, že já dávám, i když jsem ještě naživu.“

* * *

Kněz na konci kázání řekl: „A příští neděli budeme mluvit o lhaní. Připravte se na to tak, že si přečtete sedmnáctou kapitolu Markova evangelia.“

Další neděli se zeptal: „Kdo si přečetl sedmnáctou kapitolu Markova evangelia?“

Několik farníků zvedlo ruku.

„Vidím, že na téma lži budu mluvit oprávněně. Markovo evangelium má totiž jen šestnáct kapitol.“

* * *

„Slyšela jsi? Sousedka celé kázání při mši svaté chrápala!“

„Ano, všechny nás probudila.“

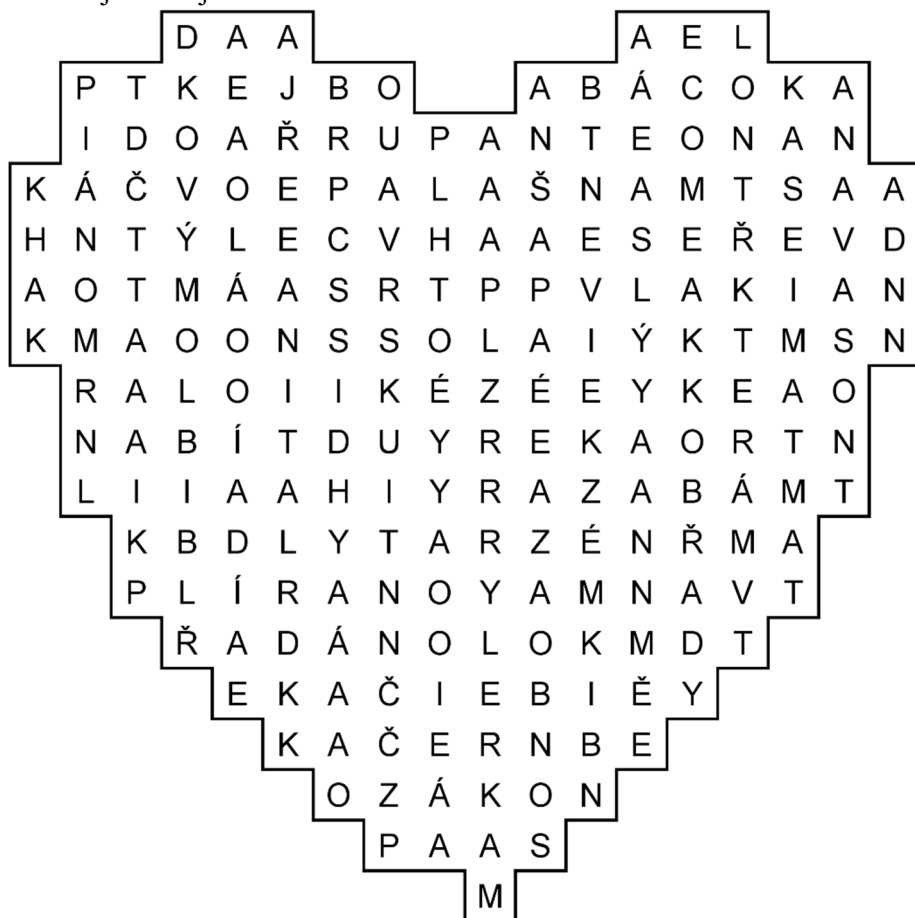
* * *

Karel musí nějaký čas odsedět ve vězení, protože ukradl dvě auta.

Pan farář, který ho přišel navštívit mu říká: „Po tvém propuštění, ti budu rád pomáhat.“

Překvapený Karel se podívá na pana faráře a říká: „Ale nepředstavujte si to tak lehce, ke kradení aut je potřeba odvaha a zkušenost!“

Měsíc květen je zasvěcen Panně Marii. Modlíme se krásnou modlitbu, jejíž název najdeš v tajence.

AKTIVA, ALABAMA, ANORAKY, ARZÉN, ASTMA, ATELIÉRY, BATISTA, BAZAR, DRÁČEK, DVEŘE, EKZÉM, ELMAR, EMOCE, HÁDKA, HANBA, IDIOM, KAČER, KLAKA, KOCÁBA, KOLONÁDA, KOPANEC, KOTVA, KTERÁ, LATINA, LÉKAŘ, MAKRELY, MAMINKA, NABÍT, NEONY, NOTÁŘ, OBĚDVAT, OBJEKT, OBNOS, OBŘADY, OVČÁK, PALAŠ, PALUBA, PANTEON, PIANO, PŘEKOP, ROZEZNAT, SATAN, SAVANA, SNOBI, SVAZY, TAMTAM, TÝLEC, UHLÍŘ, VPŘED, VÝKRM, VÝMOL, ZÁKON

(NE)OBYČEJNÉ
DNY S JEŽÍŠEM

EUCHARISTIE

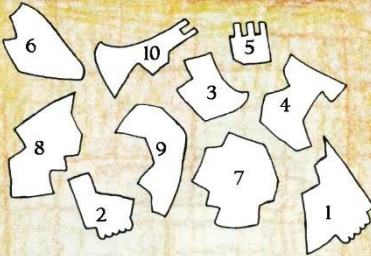
Dan 2, 31 – 35

Dnes se podíváme do Starého zákona do knihy proroka Daniela. Král Nebúkadnesar viděl ve snu vysokou, silnou a lesklou sochu. Hlava této sochy byla ze zlata, prsa a ramena ze stříbra, břicho a boky z kovu, stehna ze železa a nohy částečně ze železa a částečně z hlíny. Když do této sochy pak narazil kámen, hliněné nohy se roztrhaly a celá socha byla zničena. Přestože byla krásná, pevná a silná, neměla pevný a dobrý základ. Proto ji dokázal zničit jeden jediný kámen.

I socha na druhém obrázku se rozspala.

Poznáš, kam která část patří?

Nikdo nemůže položit základ jiný nežli ten, který je už položen - a ten základ je Ježíš Kristus. (1 Kor 3, 11)

Podobné je to i s naším životem. Potřebujeme pevný základ, abychom mohli být dobrými lidmi. **Tímto pevným základem našeho života je Pán Ježíš.**

- Abychom byli zdraví a měli hodně sil, posilujeme se jídlem, jehož základem je chléb.
- Abychom byli v našem životě pevní a vytrvali v dobrém i v těžkých chvílích, dal nám Pán Ježíš za pokrm sebe. Můžeme ho přijímat v **Eucharistii**.

Eucharistie je umučení a vzkříšený Kristus, přítomný mezi námi pod způsobou chleba a vína. **Doplň slova, která vyslovuje kněz při proměnění, když se chléb a víno tajemným způsobem mění na Tělo a Krev Pána Ježíše.**

Veźměte a jzte z toho všichni: toto , které se _____ za vás vydává.

Veźměte a pijte z něho všichni: toto , která se prolévá _____ za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.

Pán Ježíš nám dává sám sebe, protože nás má rád. Je to od něho velký dar. I naši rodiče nás mají rádi.

Maminka právě přichází domů. Zakroužkuj, na co se těšíš z toho, co přinese.

Dostali jsme nebo brzy dostaneme velký dar. Můžeme přijímat Pána Ježíše. Přicházej za ním co nejčastěji. Ve svatém přijímání ti s láskou dává sám sebe. Pokud se s ním chceš opravdu setkat a popovídat si, je třeba se ztišit. **Chlapec na obrázku má plnou hlavu myšlenek. Pomož mu vybrat ty, které ho přivedou blíž k Pánu Ježíši.**

RODICE KOTO JEŽIŠI UZ NECHCI ZLOBIT
 JE MI S TEBOU DOBRĚ KOUPI MI
 ZLOBIT NA BRÁTRA TADY JE PĚKNÝ BROUČEK
 ZLOBIT NA BRÁTRA TADY JE PĚKNÝ BROUČEK
 SI MOHLI HRÁT PANE NECHCI SE UŽ
 DNEŠ BY MOHLO BYT HEZKY ABRYCHO
 PÁN JEŽIŠI DĚKUJI TI CO BUDE DNEŠ
 KAPESNĚ DNEŠ MÁ PŘIVĚT BABIČKA
 MAMU TĚ RÁD CO SI KOUPIM

Pravidelně přistupuj ke svátosti smíření. Kdykoliv jsi na mši, nepamenej jít i ke svatému přijímání. Tak bude tvé srdce čisté a snáze poznáš, co je správné. Když to spojíš s modlitbou, vytvoříš pevný základ tvého života. Pak budeš vědět, jak se chovat a hlavně nebudeš na dobro sám. A i když se možná setkáš s poškleváním, budeš vědět, že Bůh se na tebe usmívá. A když přijdou pokušení (např. opisovat při písemce, ošklivě mluvit o spolužákovi, dávat to, co není pro tebe), budeš mít sílu říct: Ne. Pak tvůj život bude stát na pevných nohách a svou krásou zářit do daleka.

Úkol pro tebe: Nakresli hostii a kalich. Do hostie vepíš, za koho jsi obětoval své svaté přijímání a do kalicha, komu chceš odpustit nějaké provinění.

Co nás čeká

Farní pouť

Pravidelná květnová pouť pro všechny, co pomáhají v kostele, a i další zájemce bude opět 8. května. Odjezd v 7 hodin ze zastávky u obecního úřadu v Dolních Loučkách. A kam že se to jede? Náповěda: 1. místo známe z televizní reklamy: ...*denně doma*. Na druhém místě zase andělé zanechali přesný ukazatel, kdy bude konec světa. Tak už to víte? ☺

Pouť v Lubném

Poutní mše svatá u kapličky bude v sobotu 12. května v 10 hodin.

Oslava dne matek

Oslava dne matek se uskuteční na farním dvoře v Dolních Loučkách v neděli 13. května od 15 hodin. Maminky, vezměte s sebou i svůj mužský doprovod.

Pouť ve Vratislávce

Poutní mše svatá u kapličky bude v sobotu 26. května ve 14 hodin.

Slavnost Těla a Krve Páně – Boží Tělo

Ve farnosti Žďárec bude ve čtvrtek 31. května v 17:30 ve Vratislávce.

Ve farnosti Olší v Olší v neděli 3. června v 8:00 hod.

Ve farnosti Dolní Loučky v Újezdě v neděli 3. června v 10:30 hod.

Biblické hodiny

Zveme na biblické hodiny, na kterých probíráme texty liturgických čtení z následující neděle. Setkáváme se vždy ve středu po mši svaté v Dolních Loučkách v Pastoračním centru - „Garáži“, neboli „Pastáku“. Květnová setkání budou 9. a 23. května.

Poslední slovo mají děti: Církev

„Jaké úkoly má biskup?“

„Psát ty oběžníky, co se čtou v kostele a nosit mitru.“

Děti prosí pana faráře: „Ukážete nám ty duchy, které máte na faře?“

Pan farář se diví: „Jaké duchy? Budova je sice stará, ale žádné duchy tam nemáme!“

„A co je tedy za těmi dveřmi s nápisem 'Duchovní správa'?“

Početná rodina se chystá k nedělnímu obědu. Pomodlí se, ale malé Lence to nestačí. Hostem v jejich rodině býval často pan farář, který nedávno zemřel. Lenka říká: „Ale pan farář vždycky ještě ukřižoval polívku!“

„Kdo pomáhá Svatému otci při vedení Božího lidu?“

„Biskupové, kněží a milionáři.“ (místo misionáři)

Nástupcem sv. Petra je papež, potom jsou kardinálové, arcibiskupové, biskupové, kněží, jáhnové…“

„A potom jste vy, paní učitelko, že jo!“

Nový ministrant nahlas uvažuje: „Ted' už jsem ministrantem, tak bych se mohl stát maxistrantem jako tat'ka (otec je jáhnem), možná i panem farářem, ale gigastrantem, to ne, to bych nechtěl.“

„A kdo je gigastrant?“ zeptá se farář.

„To je ten s tou čepicí, myslím, že se mu říká biskup!“

Malý chlapec z farnosti, kde náhle zemřel farář, medituje: „Tak pan farář už je v nebi. No, hlavně aby se mu tam líbilo!“

„Mami, představ si, že pan farář hlásil v kostele, že v úterý bude mše svatá za parníky!“

„Kdo ustanovil Církev?“

„Papež.“

„Papež? A který?“

„Josef II.“

(z knihy *Poslední slovo mají děti*)